PACIFIC LUTHERAN
THEOLOGICAL SEMINARY
THE LIBRARY

Mājas Draugs

2. gads | Februāris, 1951. | 2. nr-s /12.nr./

TEV PIETIEK AR MANU ŽELASTĪBU.

Mākslinieka ANŠA BERZIŅA zīmējums Pāvila 2. vēst. korint. 12. nod. 9. pantam.

NO CIEŠANU KAUSA

(LIELĀS LŪDZAMĀS DIENAS PĀRDOMAS)

CILVĒCES ciešanu kauss top arvien dziļāks. Mēs redzam, ka tas tiek sniegts ne vairs tikai atsevišķiem cilvēkiem un katram savā laikā, bet visiem cilvēkiem v i e n ā laikā. Tā tas arvien vairāk top par visu cilvēku k o p ē j o ciešanu un likteņa kausu un mērķtiecīgi ved mūs arvien tuvāk domai par v i s u c i l v ē k u k o p ē j o vainu pret Dievu un tuvāko. Pašreizējā pasaules situācija, kuŗā iesaistītas visas tautas, ir tik nopietna un sarežģīta, ka mēs vairs nevaram sacīt: "Viņi ir vainīgi, tikai viņi." Tagad jāatzīst: V i s i ir vainīgi. Un tas ved mūs tuvāk tautu k o p a p z i ņ a i, sadarbībai, sadraudzībai - - tuvāk Lielajai Piektdienai, Sv. Vakarēdienam un kopējai lielai lūgšanai. Kristus krusts pasaulē kļuvis liels. Miljoni, pie zemes liekti, zem viņa karsti sūdz un lūdz: "Dievs Tēvs, ja tas iespējams, tad lai šis biķeris mums iet garām." Bet tas nava iespējams un šķiet, ka tas neies garām. Rūgtais biķeris ir jāpieņem, jādzer. Un dzers visi no tā, lielā un bargā laikā.

Šodien dzer no tā ne tikvien viena, latviešu tauta, bet jau daudzas tautas, lielākā daļa cilvēces. Un mēs nevaram pateikt, kas būs šogad, pēc gada, diviem gadiem. Neviens to nezin. Taču vienu jūtam - briesmas būs lielas un visu ciešanas dziļas. Vajadzēs daudz ticības, spēka un drosmes, lai šajā bargajā laikā pastāvētu.

Tādēļ it sevišķi ieejot šī gada ciešanu laikā, neaizmirsīsim Dievu lūgt. Bet nelūgsim vienmēr tikai mieru, ja miera pasaulē nevar būt. Kā var būt miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts, ja ir tik daudz

Published by
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South LaSalle Street

For the spiritual care of Latvians of Lutheran faith, recently resettled in the United States

For information write to the above address. Attention: Latvian Paper

K. JĒKABSONS

TUMŠĀ SIRDĪ

MANĀ TUMŠĀ SIRDĪ NĀCI, GAIŠAIS MIERA STARS: VAI KĀ BIRZTALIŅAS SAULE, VAI KĀ PAVASAR'S.

KUNGS, ES NEGRIBETU MŪŽAM BŪT NO TEVIS ŠĶIRTS; UN LAI SĀPJU STUNDĀS TAVU GAISMU SAJŪT SIRDS!

ĻAUJ, AK KUNGS, LAI ROKAS LIEKU KLUSĀ LŪGŠANĀ: VED NO TUMŠĀM LEJĀM MANI SAULES SPOŽUMĀ.

netaisnības, nepatiesības un melu? Netaisnība brēktin brēc uz debesīm. Lūgsim tādēļ vispirms, lai Dievs mums dod spēku atjaunot t a i s n ī b u virs zemes, taisnību un tiesības visām tautām, lielām un mazām, taisnību un tiesības visiem cilvēkiem. Kad tas būs noticis, tad būs atkal miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts.

Atcerēsimies šinī laikā Kristus vārdus, kas nāks reiz godībā un spēkā tiesāt visu pasauli: Rīta agrumā jūs sakāt: Šodien būs negaiss, jo debess ir sarkana un apmākusies. Gaisa parādības jūs gan izprotat, vai jūs nevarat arī laika zīmes izprast? (Mat.16,3). - Nedomājiet, ka es esmu nācis mieru atnest virs zemes: es neesmu nācis mieru atnest, bet z o b e n u (Mat.10,34). - Jūs sakāt - "mani brāļi"! Kas ir mani brāļi un manas māsas? T i e ir v i s i, kas mana Debesu Tēva prātu dara! - Kas savu tēvu vai māti vairāk mīl nekā mani, tas nav manis vērts. Atcerēsimies Kristus vārdus: Netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzisīs. Pasaule priecāsies un smiesies, bet jūs raudāsit un skumsit. Bet kas pastāvēs līdz galam, tas tiks izglābts. Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nekad nezudīs.

Neaizmirsīsim biežāk lūgt Dievu par savu t a u t u, par saviem brāļiem un māsām, par visiem, kas Dieva prātu dara, īpaši par Kristus draudzi un Viņa baznīcu. Lielā pasaules daļā tā tagad ir asinsliecinieces - martīru baznīca, tai pieškķirts augstais gods - ciest un tās locekļiem mirt, kā Kristus, tās galva, cieta un mira.

Pārdomāsim ciešanu laikā šīs lietas. Nenaidosimies un nestrīdēsimies ne savā mājā, ne sabiedrībā, ne baznīcā. Cik iespējams iesim miera un laba prāta ceļu kopā ar savu tuvāku. Netiesāsim, ņevairosim netaisnību un neiecietību, bet piedosim, ja piedošana atkarīga no m ū s u labās gribas. Darīsim Dieva prātu, sagatavosimies Lielajam Vakarēdienam Viņa nāves dienā. Būsim tad visi Viņa galda viesi, saņemot to, ko neviens cits visā pasaulē nevar dot - vainīgā cilvēka salīdzināšanu ar Dievu un viņa paaugstināšanu par Dieva bērnu.

Cilvēces ciešanu kauss top arvien dziļāks. Roka ar rūgto biķeri sniedzas arvien tuvāk. Ciešanu dzēriena spēks ir tika liels, ka daudzi sabrūk. Kaut mums nepietrūktu izturības ticībā to panest, mums, mūsu tautai, visām tautām. Lai Dievs dod, ka arī mēs, to pieņemot, varētu sacīt: "Taču ne mans, bet Tavs prāts lai notiek, Debess Tēvs!"

Pat gluži tuvredzīgais, jau sāk redzēt un ieskatīt zīmīgo parādību, ka viss notiek gluži tā, kā tas bija Kristus dzīvē, kā tas Jaunā Derībā ir rakstīts - lai mēs beidzot nāktu pie vienas lielas un izšķirīgas patiesības atziņas, tās patiesības, kas ir Kristus evaņģelijā, un kas vienīgi un beidzot mūs darīs brīvus (Jaņa 8, 32)

MĀCĪTĀJS P. NESAULE

DZĪVES CEĻŠ KOPĀ AR JĒZU

(MĀJU DIEVVĀRDIEM)

"UN VIŅŠ IEKĀPA LAIVĀ, UN VIŅA MĀCEKĻI TAM SEKOJA. UN REDZI, LIELA VĒTRA SACELĀS JŪRĀ, TĀ KA VIĻŅI LAIVAI GĀZĀS PĀRI, BET VIŅŠ GULĒJA. UN TIE PIEGĀJA PIE VIŅA UN MODINĀJA VIŅU, SACĪDAMI: KUNGS, PALĪDZI MUMS, MĒS GRIMSTAM! UN VIŅŠ UZ TIEM SAKA: KAM ESAT TIK BAILĪGI, JŪS MAZTICĪGIE? UN VIŅŠ CELĀS, APSAUCA VĒJU UN JŪRU, UN IESTĀJĀS PILNĪGS KLUSUMS. BET CILVĒKI BRĪNĪDAMIES SACĪJA: KAS TAS TĀDS, KA VĒJI UN JŪRA TAM PAKLAUSA? " (Mat.ev.8,23-27)

Meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi.

ESI DROŠS UN NEBĪSTIES, KAUT AR' VĒTRA JŪRĀ CEĻAS; TICĪBĀ VIEN STIPRINIES, KAUT AR' VIĻŅI LAIVĀ VEĻAS. SAUC VIEN: KUNGS, MAN PALĪDZI UN NO BRIESMĀM IZGLĀBI.

KAUT AR' LIEKAS, KA VIŅŠ DUS, UN KA MUMS BŪS VIĻŅOS NOGRIMT, BET VISS PALIKS ATKAL KLUSS, BĒDU VĒTRĀM REIZ BŪS NORIMT. SAVEJUS VIŅŠ IZGLĀBIS MIERA OSTĀ IEVADĪS.

PĒDEJO gadu notikumi satricinājuši mūsu kādreizējo mierīgo dzīvi pašos pamatos. Mūsu tautas lielākajai daļai šodien nav vairs ne dzimtās zemes zem kājām, ne dzimtenes debesu pār galvu. Kā ceļiniekiem mums nācies mērot tālus un daudzreiz grūtus ceļus šī vārda tiešā nozīmē. To, ko ceļojot esam izjutuši un izjūtam, joprojām vislabāk izteic dzejas pants:

Kas cilvēks ir bez dzimtenes,
Bez tēvijas, bez mājām? -
Tik puteklis un pameslis
Zem svešu tautu kājām.

Vārdus ceļš un ceļinieks bieži sastopam arī Svētajos Rakstos un reliģiskās dziesmās, kur tie simbolizē cilvēka stāvokli un dzīves gaitu šinī pasaulē. Dažādi ir cilvēku dzīves ceļi. Bez tā, kas tajos ir neatkarīgs no šī ceļa gājēja, ir arī daudz kā tāda, kas piekrīt mūsu pašu izvēlei. Skaits, kas izvēlējies iet savu dzīves ceļu bez Jēzus nav mazs. Bet mazs nav arī to skaits pasaulē, kas caur dzīvi iet kopā ar Jēzu. Apcerējuma pamatam izvēlētais teksts mūsu uzmanību pievērš cilvēkiem, kas par savu dzīves ceļa vadoni izvēlējušies Jēzu Kristu.

Pakavēsimies tuvāk 1. pie šī ceļa grūtībām un 2. palīdzības, ko mēs šinī ceļā saņemam no Jēzus.

I.

Pilnīgi brīvs no rūpēm vai zināma veida ciešanām šinī pasaulē nav neviens cilvēks. Teicienam: Mēs esam šeit lai ciestu, daudzos gadījumos ir taisnība. Ciešanām bagāts sevišķi ir šis laiks. Šai vietā, nerunājot par ciešanu jēgu un veidiem vispār, tuvāk gribu pieskarties tikai kristīga cilvēka sevišķām ciešanām un grūtībām dzīves ceļā kopā ar Jēzu.

Kungs Kristus saka: "Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, es pasauli esmu uzvarējis." Kas savu ticību Dievam saista ar nodomu izbēgt šīs pasaules rūpēm, bēdām un briesmām, īsākā vai garākā laika sprīdī rūgti pievilsies. Tā mums arī kļūst saprotami gadījumi draudžu dzīvē, kur kādreiz pat uzticīgākie dievnama apmeklētāji un draudzes darbinieki, piedzīvojot savā dzīvē lielas miesas vai dvēseles bēdas, kļūst vai nu vienaldzīgi pret baznīcu, vai ļaunākā gadījumā pat tās pretinieki. Protams, tādu gadījumu ir samērā maz. Vairāk par tiem mēs dzīvē saskaitīsim pretējus gadījumus, kur tieši bēdas un briesmas cilvēkus pievērsušas Dievam un likušas tiem izšķirties par Kristus ceļu. Bet paturēt stipru ticību lielās bēdās daudzreiz tiešām nav viegli. To mēs redzam arī tādu vīru dzīvē kā Dāvids un Ijabs.

Bet kristīga cilvēka dzīvē ir bēdas, kas panesamas vairāk vai mazāk viegli. Evaņģelijs mums stāsta par Jēzu, kas mierīgi gulējis, brīdī, kad viļņi draudē aprīt laivu. Šis Jēzus lielais miers briesmu brīdī mācekļiem ir neizprotams. Tie steidzas Viņu modināt. Un Jēzus cēlās, apsauca vēju un jūru, un iestājās pilnīgs klusums. Mācekļu dzīvē tā bija liela žēlastības stunda.

Bet ne vienmēr mēs saņemam to, ko lūdzam. Ir gadījumi, kā atsevišķa cilvēka, tā tautas dzīvē, kur Dievs vilcinas atbildēt mūsu lūgšanas vai arī kā atbildi saņemam jaunas ciešanas. Tās ir vislielākās un prātam neaptveramās grūtības ceļojot kopā ar Jēzu.

Tādi piemēri mums daudziem nebūs sveši. Minēšu šeit tikai vienu - par kādu latviešu ģimeni Rīgā. Lielinieku laikā šīs ģimenes galva no savas priekšniecības darba vietā saņem norādījumu neapmeklēt dievnamu. To neievērojot, šī ģimene turpina apmeklēt savas draudzes dievnamu tik pat uzticīgi kā agrāk. Pieaugot spaidiem, pieaug arī šīs ģimenes ticības spēks. Pārliecināti, ka Dievs novērsīs visu ļaunu un neļaus bezdievīgajai varai ilgi trakot, ģimenes locekļi mierīgi un droši pilda savus ikdienas pienākumus. Sākoties apcietināšanām un deportācijām, šī ģimene lūdz vēl sirsnīgāk. Bet baigajās jūnija dienās traģiskais liktenis piemeklē arī viņus. Pastāvēt šādos pārbaudījumos ticības dzīvē nevienam no mums nenākas viegli.

Ceļojot kopā ar Jēzu mums ikvienam jārēķinās ar bēdām un pārbaudījumiem, bet, no otras puses, mēs varam rēķināties ar vēl jo lielāku palīdzību visu šo grūtumu pārvarēšanā.

II.

Brīnišķīga un liela ir palīdzība, ko mācekļi saņēma uz jūras. Pirmkārt, Jēzus palīdzēja tiem izglābt savas laicīgās dzīvības. Bet ar to Jēzus palīdzība neizbeidzās. Mēs lasām evaņģelijā: "Un Viņš uz tiem saka: Kam esat tik bailīgi, jūs mazticīgie? Un Viņš cēlās, apsauca vēju un jūru, un iestājās pilnīgs klusums." Jēzus stiprināja arī mācekļu ticību.

Arī tā nav maza palīdzība, ko mēs daudzi esam saņēmuši līdz šim un ko saņemam joprojām no sava Dieva. Jo spilgti to izjūt visi tie, kas pēdējos gados gājuši cauri dažādām briesmām, vajāšanām un badam. Fakts, ka vēl esam dzīvi, nevienam vien mums kļuvis par prātam neaptveramu brīnumu. Daža dzīvē Viņš cēlies mums pašiem nezinot, mūsu tēva vai mātes modināts. Vētras ir apsauktas, un mēs no nāves esam izrauti. Sirds atveras pateicībai, un mūsu lūpas slavē to Kungu. ''Teici to Kungu mana dvēsele un viss, kas manī, Viņa svēto vārdu!''

Bet Jēzus sniegtā palīdzība neattiecas tikai uz laicīgās dzīvības saglabāšanu. Tā palīdz mums uzvarēt ikdienas rūpes un bēdas. Tā stiprina mūs cīņā ar grēku un ļaunumu. Tā vairo mūsu ticību. Pateicoties tai mums dota iespēja uzvarēt šo pasauli. Visu to apsverot, mēs varam sacīt, ka palīdzība, ko mēs saņemam staigājot savas dzīves ceļu kopā ar Jēzu, ir daudz lielāka par bēdām un pārbaudījumiem, kas ar šo ceļu savienoti.

Laiks, kurā Dievs nolicis mums dzīvot, ir ļoti nopietns un svarīgs. Jo sevišķi mums, ticīgajiem, šis laiks prasa būt nomodā arī par savu ticību. Mūsu dzīvē ir daudz vairāk ticībā vājo, nekā to, kas mūs ticībā var stiprināt. Būsim nomodā un lūgsim Dievu! Tas, ko mums taisni tagad vajadzētu ievērot, ir tas: vai mēs stipri turamies pie Jēzus stiprajām rokām pašreizējā satrakotajā pasaules jūrā, jeb mūsu rokas no Jēzus rokām ir atlaidušās. No tā atkaras netikai mūsu katra personīgā nākotne, bet arī mūsu tautas un visas cilvēces nākotne. Žēl, ka mūsu vidū joprojām ir diezgan daudz tādu, kas to pareizi nespēj vai arī negrib saprast.

Pārdomāsim savu dzīves ceļu! Neatkarīgi no tā, ko nākotne mums nestu, turēsimies ar visiem saviem spēkiem kopā ar Jēzu. Tas ir drošākais ceļš, kā izglābties, uzvarēt un pastāvēt.

Meld.: Kas Dievam debesīs ļauj valdīt.

KUNGS, NELIEC ATLAIST ROKU TAVU, LAI PRIEKS VAI BĒDAS, GODS VAI SODS! LAI DVĒSELES LAIMI, DIEVA SLAVU VISS VAIRO, KAS MAN ROKĀS DOTS. JĀ, DIEVS TEVS, MANI PAVADI, KAUT BRĪNIŠĶI, BET SVĒTĪGI!

MĀCĪTĀJS E. ĶIPLOKS

Luteriskā baznīca Amerikā

II. LUTERĀŅI SĀK ORGANIZĒTIES

LUTERISKĀS baznīcas attīstībai Amerikā ļoti nozīmīgs bija jaunais kolonizācijas apgabals uz vakariem no Delaveres upes, ko Anglijas karalis Čarlzs II 1681.g. izlēņoja enerģiskajam kveikeram Viljamam Penam. Pēdējais bija veicis dažādus karaļa uzdevumus Jaunajā Pasaulē un novērojis līdzšinējos trūkumus koloniju pārvaldēs. Pēc viņa tēva, admirāļa Pena nāves, karalis nolīdzināja savu 16.000 mārciņu lielo parādu nelaikim ar zemes apgabalu, kur jaunais Pens īstenoja savus plānus. Viņš pirmā kārtā gan domāja par apspiestajiem kveikeriem, bet, būdams tālredzīgs organizātors, deklarēja jaunajā kolonijā pilnīgu reliģisku brīvību un demokratisku pārvaldi, centās visiem līdzekļiem pacelt zemes labklājību un pievilkt ieceļotājus. Viņa uzdevumā īpaši aģenti Eiropā izplatīja prospektus par lielajām iespējamībām un brīvībām jaunajā zemē. Pens mežainajam apgabalam bija izraudzījis atbilstošu nosaukumu Sylvania, bet karalis, godinādams savu admirāli, nosauca to par Pensilvāniju.

Lai gan ieceļotāji Pensilvānijā komplektējās no dažādām tautībām un ticībām, luterāņu loma tur bija relātīvi lielāka kā citur. Pensilvānijas luterāņi galvenā kārtā bija vāciešu, kas tur ieradās 17.g.s. pēdējā ceturksnī un apmetās Filadelfijas (tulk.: brāļu mīlestība) tuvumā. Šo pilsētu 1683.g. bija dibinājis Pens. Tās grieķiskajam vārdam vajadzēja izteikt jaunās zemes iedzīvotāju saskaņu brāļu mīlestībā. Jaunā pilsēta īsā laikā atstāja aiz sevis Ņujorku un līdz 19.g.s. sākumam bija vadošā Amerikā.

18.g.s. sākumā Pensilvānijā ieceļoja vācieši no Hanoveras apgabala. 1703.g. mācītājs Daniēls Falkners dibināja pirmo vācu luterāņu draudzi Jaunajā Hanoverā (New Hanover). Arī Falknera brālis Justs bija mācītājs un aprūpēja citus vācu un holandiešu ieceļotājus Ņujorkā un tās apkārtnē. Vēsturnieki slavē viņu kā čaklu un saprātīgu organizātoru.

Vāciešu skaits Amerikā pieauga sakarā ar reliģiskām vajāšanām viņu dzimtenē. Katoļi Falcē apspieda protestantus. Tie glābās izceļodami. 1708.g. Ņujorkas apkārtnē ieradās pirmā falciešu grupa mācītāja Jozus Kochertāla vadībā un nākošos gados tai sekoja vēl kādi 4.000. Kad Zalcburgas archibīskaps Firmians 1731.g. izraidīja no savas zemes nekatoļus, daļa no tiem meklēja patvērumu Amerikā. Viņus uzņēma Džordžija. Tur nonāca 1.200 zalcburgiešu un vēlāk arī citi izceļotāji no Virtembergas. Par imigrantu garīgo aprūpi gādāja rosīgais Halles profesors Franke, sūtīdams uz Džordžiju divus savus audzēkņus.

Nedaudzie mācītāji tomēr netika ar savu uzdevumu galā. Simts gadu laikā vāciešu skaits Jaunajā Pasaulē bija pieaudzis uz 200.000. To vairums bija luterāņi. Garīgo darbu apgrūtināja tie paši apstākļi, kas tagad kavē latviešu aprūpi: ieceļotāji bija izkliedēti plašā teritorijā no Džordžijas dienvidos līdz Ņujorkai ziemeļos un grūti cīnījās par savu eksistenci. Vācu ieceļotāju starpā nebija arī kopības gara un organizācijas. Ieceļotāji bija nākuši no dažādām Vācijas zemes baznīcām, katrs kopa savas tradicijas un katram bija savas intereses. Viņu vidū darbojās dažādi sektantiski sludinātāji un dēkaiņi, kas uzdevās par mācītājiem. Novārtā atstāto baznīcas darbu sāka ievērot angļu metodistu vadoņi un brāļu draudze. Ieceļotāji griezās pēc palīdzības pie Anglijas valdības un Halles profesora Frankes. Anglijas karalis Džordžs II bija hanoverietis un viņa galma mācītājs Dr. Cīgenhāgens bija luterānis. Prof. Franke savukārt bija laikmeta aktīvākais baznīcas darbinieks, kas īpašu vērību veltīja misijai un novārtā pamestām garīgās aprūpes vietām. Lai atceramies arī viņa audzēkņu rūpes par mūsu tautas izglītību un dziļāku kristietības izpratni. 1741. g. Amerikā ieradās brāļu draudzes vadītājs Cincendorfs un sabija šeit vairāk kā gadu. Viņš apmeklēja visas vācu kolonijas un centās apvienot tās savā vadībā. Šis ceļojums ierosināja Franki steidzīgi sūtīt kādu mācītāju.

(Turpinājums sekos)

PRĀVESTS E. BERGS

KRISTIETIS UN BAZNĪCA PĀRBAUDĪJUMĀ

II.

Un nu mēs nākam pie cita Kristus mācekļa, kas stāvējis lielos pārbaudījumos, pie mūsu reformātora Mārtiņa Lutera. Vēl pirms atklātā lūzuma ar pāvestu, pirms 1520.g. lielajiem galvenajiem reformācijas rakstiem, pirms lāsta raksta sadedzināšanas pie Elsteres vārtiem Vittenbergā, pirms Vormsas un Vartburgas - Luters 1519.g. sarakstīja iepriecas un garīga stiprinājuma rakstu savam zemes kungam kūrfirstam Fridricham Gudrajam. Starplaikā starp ķeizara Maksimiliana nāvi un Kārļa V ievēlēšanu par ķeizaru, kūrfirstam bij jānes valdības nasta. Uzbudinājumi un grūti pārdzīvojumi pirms un pēc vēlēšanām un pašās vēlēšanās bij stipri skāruši 56-gadīgā veselību. Pēc atgriešanās savā rezidencē Torgavā, viņš grūti saslima, un galmā baidījās par ļaunāko. Šinīs apstākļos kūrfirsta galma kapelans Dr. Georgs Spalatins uzaicināja Luteru sacerēt kūrfirstam iepriecas rakstu.

FEBRUĀRA SAULE

Luters toreiz vēl neatradās lielajā cīņā par kristīgās ticības patiesībām, jeb varbūt atradās, tikai tās sākumā. Bet klosterī viņš bija izkarojis tik grūtas dvēseles cīņas, ka tādu rakstu savam zemes tēvam bija spējīgs sarakstīt. Un tā viņš uzaicinājumam paklausīja. Gan neviens cits tā nebij cīnījies par Dieva žēlastību. Patiesā ļaunuma tēlojums ir savā ziņā paša autora klosterī izcīnīto cīņu attēlojums. Žēlīgi Dievs apslēpj patieso ļaunumu mūsu krūtīs, citādi mums būtu jāiznīkst. Ir gan daži, kuŗiem Dievs to liek izbaudīt. Par viņiem ir sacīts: ''Viņš noved ellē un atkal uzved augšā'' (I.Sam.gr. 2,6). Tagad mēs saprotam, cik šausmīgi cīnās paši pret sevi tie, kuŗiem lemts redzēt savu īsto nelaimi, ka tiem šās dzīves ciešanas izliekas niecīgas, salīdzinot ar elles mokām, kuŗas nāk pār tiem. Tādēļ arī Ijabs apzīmē cilvēka dzīvi par pastāvīgu pārbaudījumu. Tāda ir mūsu dzīve: Nevienu pašu brīdi mēs neesam droši par savu labo nolūku. Tādēļ ka Luters pats tik dziļi bij cietis, viņš izdibina cilvēka ciešanas līdz pašiem dziļumiem un spēj citus ciešanās stiprināt.

Sava zemes tēva grūtajās ciešanās viņš redz Kristus ciešanas un dzird Kristus balsi, kas viņam saka: ''Raugi, es še guļu slims.'' Tādus ļaunumus, kā piemēram, slimības ciešam ne mēs kristieši, bet Kristus pats, mūsu Kungs un Pestītājs, kuŗā mēs dzīvojam. To Kristus apliecina evaņģelijā: ''Ko jūs darījuši vienam no šiem maniem vismazākiem brāļiem, to jūs esat man darījuši.'' (Mat.ev.25,40). Un tālāk Luters atzīst, ka viņam, kā kūrfirsta pavalstniekam, līdz ar citiem pavalstniekiem ir jācieš līdz viņa slimībā, kā loceklim ar galvu.

Mūs stiprina jau tā apziņa, ka ciešanās mums ir līdzzinātājs un biedrs, bet, saka Luters, patiesu spēku var smelties tikai no Svētajiem Rakstiem. Dieva vārds liek mums domāt un prātot par citām lietām un pārvērš mūsu dvēseli. Jau cilvēka vārdam piemīt spēks, kas pārvērš viņa dzīvi. Bet tikai Dieva vārds atsvabina, pārvērš, iepriecina pilnā mērā.

Nepateicīgi plāpas apgalvo, dzīvē esot vairāk sāpju nekā laba. Kas redz dzīves īstenību, ir brīvs no ilūzijām, bet arī brīvs no mazvērtības sajūtas. Pēc lieliem zaudējumiem Ijabs saka: ''Vai labumu gan saņemsim no Dieva, bet ļaunumu vis nesaņemsim?'' (Ijaba gr. 2,10). Tiešām, zelta vārds un liels iepriecinājums pārbaudījumā! Materiālās vērtības ir visiem cilvēkiem; kristietim ir labāka un augstāka manta, ko viņš nes sevī. Tā ir ticība Kristum.

Pārbaudījumus rada mums arī mūsu ienaidnieki. Jo augstāk kāds stāv, jo vairāk viņš padots pretinieku apmelojumiem un uzbrukumiem. Bet visās šinīs lietās viņš atzīst un piezīvo Dieva palīdzību. Un tur lai brīnamies, ja v i e n s pārbaudījums mūs skar? Un skatoties uz pašu šo cilvēku grūtībām, mēs nožēlojam viņus. Ja viņi padoti tiem pašiem ļaunumiem kā mēs, tad viņu stāvoklis tomēr daudz sliktāks, jo viņi stāv ārpus tās garīgās kopības, kuŗā mēs dzīvojam. Viņu nelaime parādās tik satricinoša kristīgai un dievbijīgai dvēselei, ka tā aizmirst savas pašas grūtības. No šādas mīlestības ceļas lūgšana par ļauniem un ienaidniekiem pēc Kristus parauga. Lielais bezdibens, kas tur atveras, modina apžēlošanu un līdzcietību, bet līdz ar to liek arī aizmirst paša neveiksmi, bet tikai tad, ja Dieva mīlestība mūsos ir dzīva.

Tātad, īsi saņemot: tuvākā ciešanās redzēt Kristus ciešanas, kā loceklim ciest līdz ar galvu, smelties stiprinājumu no Svētajiem Rakstiem un no ticības Kristum kā vērtīgākai mantai, ko mums atņemt nevar, ar mīlestības pilnu sirdi atzīt ienaidnieku bezcerības ciešanas un lūgt Dievu par tiem.

(Turpinājums sekos)

J. VILCIŅŠ

Ar Dieva prātu saskaņota dzīve

SAVAS dzīves izšķīrējos brīžos, it sevišķi briesmās un grūtumos - katrs esam meklējuši un vēlējušies sajust Dieva tuvumu. Bet vai no tā varētu secināt, ka vēlēšanās kļūt tuvāk Dievam ir laidusi dziļākas saknes mūsu dzīvē? Vai ir zīmes, kas rādītu, ka šī vēlēšanās vēršas spēcīgās jūtās, kas pilda cilvēku ar jaunu garu un kā uzvarētājs spēks virza to pretim dzīvei, saskaņotai ar Dieva prātu? -

Mēs apliecinām savu ticību uz Dievu kaut vai dievkalpojumu reizēs, tomēr īstenībā mūsu ticība ir vairāk vārdos, nekā ar prātu un gribu saistītās pastāvīgās jūtās. Mēs lūdzam Dieva un Kristus palīdzību un svētību, un daudzkārt mūsu jūtas tādās reizēs ir īstas. Bet vai mūsos ir dziļa, nešaubīga paļāvība un uzticība Dievam, tāda, kad par īstenību pieņem, ka ''Dievam nekas nav neiespējams'' (Lūkas ev. 1,37), un kad varam Kristum teikt: ''Es tev iešu līdz, lai kurp tu ietu'' (Lūkas ev. 9, 57)? Mēs labprāt atsaucamies uz Dievu kā pēdējo visa izšķīrēju, bet vai mēs sajūtam un vai gribam sajust Dieva pastāvīgo, reālo klātieni? Vai Viņš mums ir visa centrs, esamības un darbības cēlonis, labuma avots, drošības un miera devējs, ciešanu atņēmējs un patiesības nodibinātājs? Vai savas problēmas mēs ceļam Viņam priekšā, nododami tās Viņa ziņā? Vai esam gatavi atteikties no savām cilvēcīgām domām par labu Viņa prātam, kaut gan ''Tavs prāts lai notiek...'' sakām jo bieži?

Jautājumi, kas cilvēkam tuvi un interesanti, viņu arvien nodarbina. Par tiem viņš domā un runā, dzīvo to lokā, cenšoties tos arvien pilnīgāk izprast un aptvert. Bet ticības jautājumiem - tiem pieskaramies retumis, tā gaŗāmejot. Tie esot par smagiem un nopietniem. Tie nesaistoties ar ikdienas interesēm ne darbā, sabiedrībā un mājās, ne savas tautas nākotnes un vispārējās sadzīves problēmām. Iepretim šiem jautājumiem, īsi raksturojot, esam apbrīnojami vienaldzīgi un maz būs to, kam ''Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķiŗ dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirdsprāta tiesnesis'' (Ebr. 4, 12).

Dievkalpojumus cenšamies apmeklēt, kur vien tas iespējams, (gan dažkārt lai satiktu citus tautiešus) un par to jāpriecājas, tikai - cik no dievkalpojuma katrreiz esam ieguvuši un paņēmuši līdz uz mājām tāda, kas tuvina Dievam, liek ilgstošāk kavēties pie Kristus, ietekmē mūsu izturēšanos ģimenē, sabiedrībā un pašiem pret sevi ? Mēs reizēm gan pārspriežam mācītāja spredķi, priecājamies par tajā teikto, klausoties esam pārdzīvojuši zināmu jūtu saviļņojumu, itkā tuvojušies Dievam, bet ātri tas viss atkal izgaist, dodot vietu ''reālās dzīves praktiskai uztverei.''

Tagad, kad materiālās vērtības atkal kļūst pieejamas un nav vairs tā, kā tad, kad ar materiālisma pārvarēšanu nenācās sadurties tāpēc vien, ka tādu vērtību nebija, arī mēs latvieši savu dzīvi svešumā sākam ar pilnām burām stūrēt šai virzienā. Ļaudamies saistīties no materiālisma šķietamiem labumiem, domājamies tā sakrāt jaunas vērtības zaudēto atvietošanai, vērst pilnīgāku tagadējā perioda dzīvi un to attaisnot. Vērojamas, un jau diezgan plaši, pazīmes, kas norāda, ka materiālās dabas intereses to dažādās izpausmēs pārņem mūsu domas un saista jūtas, kļūst par dzīvi noteicēju un virzītāju dzenuli, atkarībā no kuŗa apmierināšanas iespējām izjūtam savas un spriežam par citu dzīves vērtību. Bet vai tāda ievirze var mūs tuvināt Dievam? Vai tas ir īstais ceļš, pa kuŗu mūsu tauta un ikviens tai piederīgais tiks reiz pie ilgstošas labklājības šajā pasaulē un tuvosies arī mūžīgās dzīves vārtiem? Nē! Tas nav īstais ceļš. Kristus saka: ''Dzenaties papriekšu pēc Dieva valstības un pēc viņa taisnības, tad jums visas šās (fiziskajai eksistencei nepieciešamās) lietas taps piemestas.'' (Mateja 6,33).

Kristus mācības vispār un, tātad, arī šīs daļas ievērošana un īstenošana izriet no cilvēka atdzimšanas jaunai dzīvei (Jāņa ev. 3. nod.), dzīvei, kuŗas laicīgajā periodā nodibinas citādas cilvēku savstarpējās attiecības un sadzīves normas, nekā tagad valdošās. Citādi mūsu vēlēšanās tuvāk pie Dieva kļūt neizies no pārejošu, īsu laiku mūs saistījušu jūtu noskaņu robežām, nekļūs par dzīvi noteicēju īstenību.

Ja ticību uz Dievu un atgriešanos no grēka un maldiem cilvēks saņem kā Dieva žēlastību caur Jēzu Kristu, tad ar to nav teikts, ka cilvēkam pašam ar savu saprātu un gribu nav nekas darāms. ''Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan, - aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, godalgai - Dieva debesu aicinājumam iekš Kristus Jēzus,'' raksta Pāvils vēstulē filipiešiem (3,13.14). Vēlēdamies patiešām kļūt tuvāk Dievam, dzīvot saskaņā ar Dieva prātu, attiecināsim šos Pāvila vārdus arī uz sevi. Cīnīsimies par Dievu un Kristu vispirms paši sevī un ar sevi. Bet cīnīsimies par to arī citos cilvēkos: ģimenē, tuvākā sabiedrībā, visos cilvēkos. Cīnīsimies par kristietību, par tās iedzīvināšanu, klaji, vispusīgi un konsekventi. Dieva gara vadībā mums jāaicina un jāvēršŗ vienam otrs un ikviens uz atdzimšanu Kristū, uz jaunu dzīvi. Šī jaunā dzīve jāraksturo un jārāda spilgti, tās visā vispusībā un krāšņumā - jo tāda tā ir -, nostādot to pretstatā tagadējās dzīves nepilnībai un purvam. Tā jāsāk dzīvot kaut nelielam cilvēku pulciņam, ar piemēru pārliecinot un aizraujot līdzi citus, it sevišķi jaunatni. Tā gaidāma vispirms no latviešu mācītāja, kā arī, viņam pa priekšu ejot, no mūsu draudžu darbiniekiem un locekļiem. Draudzēm turpretī jākļūst par īstiem Kristus mācības dzīviem avotiem un par tās īstenošanas iedarbīgākajiem spēkiem. Tikai tā var tikt pārvarēti mūsu laikmeta traģiskie sarežģījumi un sasniedzama ilgotā labklājība kā arī miers un labs prāts virs zemes - ar dzīvi, kas saskaņota ar Dieva prātu.

MĀCĪTĀJS OSV. GULBIS

Mākslinieka svētrunas

MĀKSL. ANSIS BĒRZIŅŠ

Ar mūsu zināšanām ir šā tā: šo to mēs zinām, šo to nezinām. Visu nekad nezināsim. Bet vienu mums vajadzētu zināt: mēs esam b a g ā t i. Kristīgs cilvēks ir bagātākais cilvēks pasaulē, paša Dieva mantinieks (Rom. 8, 17). Minēsim kauču ticību, cerību un mīlestību. Tās taču ir milzīgas vērtības. Ar ticību vien, saka Kristus, un pat tad, ja tā būtu tik niecīga kā sinepju graudiņš - var kalnus pārcelt (Mateja ev. 17,20). Cerība, saka Pāvils nepamet kaunā (Rom. 5, 5), un mīlestībai ir vesela slavas dziesma (1. Kor. 13). Bet kāpēc tad mēs tik bieži skumstam par savu nabadzību? Kas tādā gadījumā noticis ar mūsu cerību? Kur palikusi ticība un mīlestība?

Ticība, saka Pāvils, nāk no sludināšanas (Rom. 10,17), un, ar šo pašu jautājumu mocīdamies, jautā: ''Vai tad nav sludināts? '' - tūlīt arī atbildēdams: ''Un kā vēl!''

Bez šaubām, mūsu laiku neticībai un mazticībai ir arī tie paši cēloņi, kas kādreiz Kristus un Pāvila laikos, cēloņi, kas slēpjas cilvēka dabā pašā. Bet viena vaina gan būs arī tā, ka, sludināšanas praksē allaž staigādami iestaigātus ceļus, samērā maz esam meklējuši jaunus.

Patīkams izņēmums šai ziņā ir mākslinieks Ansis Bērziņš, ne nu gluži tāpēc, ka neviens pirms viņa nebūtu gājis arī šo ceļu, bet tāpēc, ka viņš pieder pie ļoti nedaudzajiem un pie tam nav samaināms ne ar vienu no saviem priekštečiem vai eventuālajiem laika biedriem. Ansis Bērziņš runā savam laikmetam un savā ''valodā.''

Dzimis 31. janvārī, 1913. gadā, Rīgā, architekts, profesora L. Bērziņa dēls - kopš daudziem gadiem jau staigā sava tēva pēdās: Kristus evaņģelijam jātiek sludinātam! Bet kā?

Ne reizes talāru neapģērbis un ne reizes nekāpis kancelē, viņš tomēr ir rakstījis daudzas brīnišķīgas svētrunas - līnijās, tušā, t.s. melni baltajā rakstā. Blakus celtniecībai un fresku darināju - miem spēkus izmēģinājis gan stikla glezniecībā, gan koka grebumos un mozaikā un jau kopš 16. mūža gada ilustrēdams gan žurnālus, laikrakstus un grāmatas, viņš, šķiet, ir galīgi izlēmis palikt pie tušas technikas un - Bībeles.

Izvēlētajā ceļā, kā jau teikts, Ansis Bērziņš nav pirmais. Lai minam tikai lielos reformācijas laikmeta Sv. Rakstu ilustrātorus Dīreru un Holbeinu Vācijā un vēlāk Viljamu Bleiku (William Blake) Anglijā, neaizmirstot arī pēdējā tautieti Hogartu (Hogarth), spānieti Goiju (Goya), francūzi Domjē (Daumier), vācieti Grosu (Grosz), amerikāni Maršu (Marsh) u.c. Bet tie ir lieli un nedaudzi vārdi.

Mūsu laikos gan mēs varbūt atradīsim diezgan daudzus mākslinieku, kas būs darinājuši kādu altāŗa gleznu vai zīmējuši ilustrācijas kādai Bībeles stāstugrāmatai, bet jāšaubās vai daudz būs to, kas par savu mūža darbu (un ar visu savu mākslinieka talanta spēku!) būtu izvēlējušies Kristus evaņģelija sludināšanu, tādā veidā - tikai citiem līdzekļiem - turpinot Lutera darbu - tulkot Bībeli tautai. Šai ziņā māksliniekam Ansim Bērziņam bijis jāsastopas arī ar 20.g.s. raksturīgajām grūtībām. 1937.gadā sāktais darbs kaŗa laikos gājis bojā, taču Vācijas nometnēs atsākts no jauna.

Pie tam Anša Bērziņa talants laimīgi biedrojas ar īsti paulīnisku pazemību: viss, ko esmu sasniedzis, ir mazums. Šī rakstura īpašība izsakās arī zīmējumā pašā. Tie nav notikumi, kas te attēloti. Tās nav ilustrācijas vārda parastajā nozīmē. Mākslinieks necenšas parādīt stāstā darbojošās personas dotajā situācijā, bet paliekot pazemīgi malā, izcelt vienu vai otru šķietami nenozīmīgu sīkumu, Bībeles lasītāju (tam un nevienam citam jau arī ilustrācijas domātas) allaž apstādinot vietās, kam parasti lasītājs pārslīd pāri. Šai ziņā mākslinieks izvēlējies grūto, bet svētīgo uzdevumu: nepalikt pie burta, bet gara. Latviešu lasītājam vairāk vai mazāk pazīstamās ilustrācijas Jāņa ev. 14. un 19. nodaļai, kā arī Mateja ev. 16. nodaļai šķiet zīmīgas. Sīkākas analizes raksta apmēri, diemžēl, neatļauj. Par Mājas Drauga galvas zīmējumu vien varētu rakstīt īpašu rakstu.

Mākslinieks, kas starp citu Mājas Drauga rīcībā nodevis veselus divi dučus savu zīmējumu, pašreiz strādā Aleksandra filmu sabiedrībā Kolorado Springs pilsētā (Col.), gar Pāvila vēstulēm (tiktāl darbs jau pavirzījies) varēdams nodarboties tikai savā atpūtas laikā. Pārējo Jaunās Derības grāmatu ilustrēšanai pēc mākslinieka domām nepieciešams vēl 1 vai divi gadi. Pēc tam mākslinieks domā ķerties pie Vecās Derības.

No līdz šim paveiktā darba publicēta tikai daļa. Evaņģeliji, Ap. darbi un Jāņa Atklāsmes grāmata iespiesta Eiropā. Pārējie gaida izdevēju.

Lai Dievs pašķir savam vārdam un sava vārda kalpam ceļu!

RAIBIE SVĀRKI

(MAZAJIEM UN LIELAJIEM LASĪTĀJIEM)

TEVI gaida tās pašas ragaviņas! Tas ir tāds teiciens pasakā, kur tēvs iesēdina vectēvu ragaviņās un aizved uz mežu. Kur tādu vecu citur liksi? - Nu ir miers mājā. Nedz kāds vairs kāsē aizkrāsnē, nedz kāds vairs prasa maizi. Bet vienu dienu tēvs redz: viņa mazais dēlēns kaut ko dūšīgi teš un drāž. ''Nu, ko tad tu tur taisi? '' smaidīdams jautā tēvs. - ''Ragaviņas.'' - ''Tā, tā, ragaviņas,'' priecājas tēvs. ''Un kur tad tu tās liksi? '' - Viltnieks! Viņš zina gan, kur ragaviņas liek. Ar ragaviņām bērni laižas no kalna, ka sniegs vien zib. Bet šoreiz ir cita atbilde: ''Kad tu būsi vecs, ar ragaviņām vedīšu tevi uz mežu.'' -

Tevi gaida tās pašas ragaviņas, tas ir iegaumējams teiciens. Ar šo teicienu ir tikai viena nelaime: mēs ļoti reti to atceramies tad, kad citus šajās pasaku kamaniņās sēdinām. Parasti mēs to atceramies tad, kad esam p a š i tajās sēdināti. - Tā notika arī ar Jēkabu, citā vārdā arī Israeli sauktu. Viņa dēli viņu iesēdināja tajās pašās ragaviņās, kuŗās viņš bija sēdinājis savu tēvu Isaku. Un iemesls - gaužam sīks. Kādi raibi svārki. Bet vai tad ļaunam cilvēkam vajaga iemesla, lai darītu ļaunu? Un Jēkaba dēli bija ļauni. Taču ne visi. Benjamiņš, pastarītis, vēl bija par mazu, lai būtu ļauns, un Jāzeps bija citādāks. Bet tur jau viņš nāk...

* * *

''Kur gan tie varēja palikt? '' domā Jāzeps, apkārt skatīdamies. ''Vai būtu aizdzinuši tur aiz meža stūŗa, vai pāri upei - gravā? ''

Savu grozu, kuŗu, rokas pūtināmdams, visu laiku nesis te vienā, te otrā rokā, viņš noliek zālē. Savelk stingrāk jostu un pavelk mazliet augstāk savu mēteli, ko šajā pusē sauc par svārkiem. Pagrozās, pats sevi apbrīnodams, un tad nosaka: ''Skaista drēbe, bet svārki paši mazliet par gaŗiem. Ejot par daudz pinas pa kājām.'' - Paskatās vēl reiz apkārt: ganības - pakalni un ielejas, birzis, tālāk grava un mežs. Skaisti. Bet neviena cilvēka. Griezties atpakaļ un vienkārši sacīt: Neatradu? - Tā nav pirmā reize, kad brāļi viņu šā vai tā izjoko. Lai tad arī paliek bez launaga. Tēvs ļaunā neņems.

Kad tas jau tikpat kā izlemts un Jāzeps sniedzas pēc maizes kurvja, lai grieztos atpakaļ, nodomu izjauc kaimiņš, kas pa tam pienācis un labu dienu padevis, jautā: ko meklējot.

''Brāļus!'' atbild Jāzeps. ''Nesu brāļiem launagu, bet nevaru atrast. Laikam noslēpušies.''

''Tepat jau aiz pakalna ir,'' pasmaida kaimiņš. ''Raugās tevī un smejas, ka tu te grozies un lokies. Bet svārki gan tev skaisti. Kas tiesa, tas tiesa.''

''Tie man tēva dāvināti,'' saka Jāzeps nosarkdams.

* * *

Jā, brāļi jau labu laiku kopš Jāzepu pamanījuši. ''Redz, kur nāk tas sapņotājs!'' viens bija iesaucies, un vienā mirklī visi desmit pieplaka zālei kā irbes.

''Neredz! Neatradīs!'' čukst viens.

''Ies atkal tēvam sūdzēt!'' tāpat čukstēdams atbild otrs. ''Bet grozās gan kā pāvs. Nuja, ir jau arī izgreznojies kā pāvs. Mums, brālīt, par tādu godību ir nesapņot!''

''Nu,'' saka cits, ''kas nu arī mēs par sapņotājiem! Gani! Tumši ļaudis. Bet Jāzeps - kungs, kas kungs! Kas nu kalpi par sapņotājiem, kungi - tie sapņo... Bet vai jūs zināt jau to jaunāko? ''

''Ko tad? '' brāļi jautā cits caur citu. ''Nu ko tad citu! Kundziņš atkal nosapņojis smuku sapni. Bet lai stāsta labāk Jūda. Viņš māk labāk izstāstīt.''

Un Jūda sāk, Jāzepu atdarinādams: ''Brālīši mīļie! Cik skaistu sapni es atkal redzēju. Mēs visi brāļi sējām kūlīšus...''

''Ha, ha, ha - v i s i!'' stāstītāju pārtrauc smiekli. ''Kā tad, Jāzepiņš jau tas lielais darītājs. Visur citiem līdz! Visur citiem pa priekšu! Tāpēc jau viņam arī tādi raibi un gaŗi svārki. Ar tiem darbi šķirtin šķiras!''

''Pagaidiet,'' saka Jūda, ''ļaujiet stāstīt. - - Mēs visi brāļi sējām kūlīšus. Jūs lejā, es kalniņā. Jūsu kūlīši lejā, mans kalniņā. Mans kūlītis augstāk par jūsējiem. Jūsu kūlīši klanījās manējam... Jūs saprotiet,'' skaidro Jūda, ''tie kūlīši - esam mēs. Mēs viņam klanīšoties! Vai zinat ko? Man diezgan šo sapņu! Kā būtu ja mēs šodien sarīkotu p ā v u medības? Tēvam varam teikt, ka plēsīgs zvērs to saplosījis.''

''Nē, brāļi, tā gan nē!'' iejaucas Rubens, celdamies atgriezt aitu, kas atdalījusies no citām. ''Tad jau labāk iemetīsim viņu, rau, šai pašā bedrē. Kāpēc tūlīt šaut un durt? '' - Rubens ir vecākais. Rubens zina: tēvs vainos viņu vispirms. Bez tam Rubenim jau ir plāns gatavs: kad puika būs iemests bedrē, gan jau kaut kā viņš to vēlāk izpestīs...

Kad Jāzeps pienācis pa grābienam, Jūda saķer viņu aiz svārku stūra, parauj gar zemi, un viss brāļu bars uzklūp viņam kā vārnas cālēnam. Pēc īsa brīža raibie svārki Jāzepam noplēsti un pats viņš iemests bedrē. Kā izplūkātas spalvas cīņas laukā palikušas tikai izbirušās launaga karašas.

Bedrē iemestais Jāzeps lūdzas un draud. Bet viņā neviens neklausās. Brāļi uzlaiko Jāzepa svārkus.

''Tie nākas man!'' saka viens. ''Manējie jau sen man apauguši.''

''Bet manējie ir cauri!'' kliedz otrs, pēc Jāzepa svārkiem sniegdamies.

''Nē,'' beidzot izšķir Jūda, Jāzepa svārkus izraudams un nomezdams zemē. ''Tas neiet. Ja svārkus paturēsim, tēvs mums neticēs. Bet skat, skat, kas tur nāk!...

Ar karašām rokās brāļi saskrien ap Jūdu un skatās: Ismaelieši, kā tad - ismaelieši! Kalpi ved

nastām apkrautus kamēļus, kungi paši - lepnos zirgos. Tirgotāji. Bagāti ļaudis. Pie tiem var dabūt visu, ar adatu un diegu sākot un vergu un verdzeni beidzot. Un tiem var pārdot visu... Vergu tirgotāji.

Iekostās karašas aizmirstas. Brāļi vai acis izskatītu. Tādus skatus te neredz katru dienu. "Bet ja nu ismaelieši ierauga, kas te noticis, ja tie pastāsta?" iešaujas vienam prātā doma. "Labāk pazust," domā arī citi un manas prom.

Bet Jūda te ir atkal vīrs īstā vietā. "Muļķi," viņš saka, "kur jūs bēgiet? Te taču mēs varam vēl labi nopelnīt. Pārdosim to sapņu maisu ismaeliešiem! Ticiet man: ne gailis pakaļ nedziedās."

Kad atnāk Rubens, gluži aizelsies, niķīgo aitu dzenādams - viss ir jau nokārtots. Bedre ir tukša, un Jūdas saujā divdesmit sudraba gabali. Raibos svārkus samērcēt nokauta lopa asinīs un nonest Jēkabam - vairs ir tikai nieka lieta. "Vai tie nav tava dēla svārki? Mes tos atradām uz lauka. Laikam zvērs būs saplosījis..."

Jā, nu bija laiks Jēkabam sēsties tais pašās ragaviņās, kur pirms daudziem gadiem viņš bija sēdinājis savu tēvu Isaku. Tā, kā viņš reiz bija piekrāpis un sāpinājis savu tēvu, tā viņa dēli tagad piekrāpa un sāpināja viņu pašu. Caurām dienām viņš staigāja drūms un nerunīgs. Par ko lai viņš arī būtu runājis? Par saviem sapņiem? ! Tās vairs nebija debesu kāpnes, ko viņš redzēja. Tas bija vilku bars, kas viņam allaž dzinās pakaļ: sarkanas mēles izkāruši, baltus ilkņus atņirguši. Un tas ļaunākais - to jau arī viņš nevienam nevarēja teikt - reizām šiem vilkiem bija viņa paša dēlu sejas. Viens akurāt kā Rubens un otrs - kā Jūda. Mazais Benjamiņš bija Jēkaba vienīgais acu raugs. Bet vai asinis kārotāji vilki nesaplosīs arī šo jēriņu? O.G.

ES ŠĶITOS JAUNS BŪDAMS
VECUMIŅA NEREDZET;
ATNĀK MANIS VECUMIŅŠ
KĀ VASARAS LAUNADZIŅŠ.

DOD, DIEVIŅ, SILTU SAULI
JEL VAKARA PUSĪTE;
DOD, DIEVIŅ, LABU DZĪVI
JEL MŪŽIŅA GALIŅĀ.

(Latviešu tautas dziesmas)

IZMETIET ĀRĀ ĻAUNO!

Mākslinieka ANŠA BERZIŅA zīmējums

Pāvila 1. vēst. korint. 5. nod. 13. pantam.

LATVIEŠU EV. LUT. MĀCĪTĀJU ADRESES AMERIKĀ

KRAFTS, Rūdolfs
Zion Luth. Church
Dalton, Minnesota

KRONIS Kārlis
182 Prospect Str.
Willimantic, Connecticut

KUGRENS, Jēkabs
c/o John McClintoch
823 N. Union
Union City, Indiana

MANGULIS, Arnolds
415 Clark Str.
Saginaw, Michigan

NESAULE, Pēteris
2407 Park Ave.
Indianapolis, Indiana

OZOLS, Alberts
789 Loretta Street
Pittsburgh 17, Pennsylvania

OZOLS, Nikolajs
72 N. Main-Street
Avon, Massachusetts

PUTNIŅŠ, Eduards
2021 S. 8th Str.
Minneapolis 4, Minnesota

ROZENTĀLS, Jānis
Luth. Theol. Seminary
Como and Pierce Ave.
St. Paul, Minnesota

RŪSA, Egons
52 Hoefgen Str.
Indianapolis, Indiana

POSTMASTER: If addressee has removed and new address is known, notify sender on Form No. 3547, postage for which is guaranteed.

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

Vai Jūs to vēlaties?

1950. gadā N.L.C. piesūtīja mēnešrakstu Mājas Draugs visiem latviešu ev. lut. ticības iecelotājiem, vēloties tos stiprināt jaunas dzīves sācēju grūtībās ar Dieva vārdu un - aiztaupīt vienu otru pārpratumu, sniedzot iespējamo informāciju. Ar rakstiem piedalījušies Archibīskaps Dr. T. Grīnbergs, latviešu mācītāji un laji. No daudzajām pateicības vēstulēm varēja secināt, ka mēnešraksts vēlams, vēl vairāk - nepieciešams. Daudzi liecina, ka mēnešraksts tos grūtā brīdī stiprinājis. Daudzi saka, laikraksts esot vienīgā saite ar ev. lut. baznīcu. Daudzi ir izteikuši savu sirsnīgo vēlēšanos mēnešrakstu saņemt arī šogad. Bet no lielākās daļas vēl joprojām nav nekādas atbildes. Vai Jūsu klusēšana uzskatāma kā nevēlēšanās?

Protams, mēnešraksta izdošana ir saistīta ar lieliem izdevumiem, tāpēc arī ar šo gadu mēnešrakstam ir nolikta $1.50 abonēšanas maksa par gadu, pieņemot, ka iecelotāju vairumam materiālie apstākļi ir tiktāl nostabilizējušies, ka tie to varētu maksāt. Bet arī tai gadījumā, ja Jums nebūtu iespējams maksāt, paziņojiet vismaz mums, ka mēnešrakstu vēlaties saņemt. Katrā ziņā, gaužām ierobežotās iespējas lai neattura vecos un slimos. Tie joprojām to var saņemt par brīvu. Mēnešraksts nav peļņas izdevums, bet garīgai palīdzībai.

Daži vēl joprojām jautā: Kā lai mēnešrakstu pasūtinām? - Izpildiet pievienoto subskripcijas (abonementa) anketu, uzrakstot savu vārdu un uzvārdu (minot arī kungs, kundze vai jkdze - Mr., Mrs., Miss), pilnu adresi un vai nu pievienojot Postal Money Order'i naudas pārvedumam par $1.50, vai arī vienkārši naudu ieliekot aploksnē. Vēstuli adresējiet Division of American Missions, National Lutheran Council (Attention Latvian Paper), 327 South La Salle Street, Chicago 4, Illinois.

Ja no Jums nekādu atbildi nesaņemsim, šis numurs var būt pēdējais, ko Jums sūtām.

STRAUTMANIS, Voldemārs
420 1/2 Houston Street
Ripon, Wisconsin

ŠMITS, Edmunds, prof. ,Dr.
Luth. Theol. Seminary
Como and Pierce Ave.
St. Paul, Minnesota

ŠTRAUSS, Jānis
Brethren Home
S. Wesley Ave.
Mt. Morris, Illinois

ŠVALBE, Ādolfs
1009 Minnesota Ave.
St. Peter, Minnesota

TREIVERTS, Artūrs
c/o Venice Edmundson
Bingham, Nebraska

TURKS, Jānis
1215 W. Lowell Str.
Kalamazoo, Michigan

ULMANIS, Haralds
324 1/2 Pierre Str.
Pierre, South Dakota

VEJIŅŠ, Jūlijs
356 1/2 E. 4th Str.
Jamestown, New York

FRIEND OF HOME

English translation of the Latvian Paper MAJAS DRAUGS

Volume No.2 February 1951 No.2/12

Pastor G. Straumanis

FROM THE CUP OF THE SUFFERINGS
(In the Lenten Time)

The cup of mankind's sufferings becomes deeper and deeper. We notice that it is given now not only to individual men, and to each of them in their own time, but to all men at one and the same time. So it gradually becomes the common cup of all men's suffering and fate, and leads us purposefully nearer and nearer to the idea of all men's common sin before God and neighbour. The present situation of the world is so complicated and grave that all are involved and we can not say: "They, only, they, are guilty." Now we have to recognize: all are guilty. And that leads us nearer to an all nation common-consciousness, cooperation and fellowship, - nearer to Calvary, Holy Communion, Prayer. The cross of Christ has become great in the World. Millions beneath it, bent down to the earth, are complaining and beseeching: "O Father, if it be possible, let this cup pass from me." But obviously, it is not possible, and it will not pass by. The bitter cup is to be accepted and emptied. All shall drink from it at one grave time.

Today are drinking from it not only the Latvian nation, but many nations, yes, already a great part of the whole world. And yet we do not know what will happen this year or after one or two years. However, we feel that the danger will be great, and the suffering deep. We shall need much strength, faith and courage to stand in that serious time.

Therefore, when we enter now the Lenten time of this year, let us not forget to pray to God. But let us not pray as usually for peace and peace again, when there can be no peace. How could there be peace on earth and good will when there is so much injustice, falsehood and lies. Injustice that just cries against heaven. Let us pray therefore first that God would grant us strength enough to re-establish justice on earth, justice and human rights to all men, to all nations, small and great. When that will be so, then there will be peace again on earth, and good will toward men.

Let us remember at this time the words of Christ, that Christ Who shall come to judge the whole world: "Think not that I am come to send p e a c e on earth: I am come not to send peace, but a sword." (Matt.10:34). And again: "In the morning ye say, it will be foul weather today: for the sky is red and lowering. O ye hypocrites, ye can discern the face of the sky, but can ye not discern the signs of the t i m e s?" (Matt. 16:3). You say - "my brothers." But who are my brothers and my sisters? All those who do the will of my Father. He that loveth his father or mother more than me is not worthy of me. - Let us also remember Christ's words: "And because iniquity shall abound, the l o v e of many shall wax cold. But he that shall endure unto the end shall be saved." (Matt.24:12-13). "Heaven and earth shall pass away, but my words shall not pass away." (Matt. 24:35).

So let us not forget to pray for our brothers and sisters, our people, and for

all who do God's will, but particularly for the Church of Christ now a martyr-church - a witness of blood in a great part of the world. She has the high honour to suffer and to die as Christ, her head, suffered and died.

Let us think about these things at this Lenten time. Do not quarrel and argue neither at home nor in society and in the church. Keep peace and good will toward men as much as possible. Do not judge, do not increase injustice and intolerance, but forgive, if forgiveness depends on you. Let us do God's will, and prepare for the Great Communion on the day of His death. All of us should be then the guests of His table receiving what no one in the whole world can give us, namely, justification of the sinful man and his promotion into the state of God's child.

The cup of mankind's sufferings becomes deeper and deeper. The power of its drink is so strong that many break down. If only we had endurance enough to stand it in faith, we and our people and all nations! May God grant to us that by accepting the cup we too could say: "O Father, if this cup may not pass away from me, except I drink it, Thy will be done."

Even the shortsighted begins to perceive the very significant phenomenon that all is going on just as it was in Jesus life, as it is written in the New Testament. In order that we come at last to the great and decisive recognition of truth; that truth which is in the Gospel of Jesus Christ, and which shall make us free (John 8:32).

Latvian Hymnal 741.

* * *

Pastor P. Nesaule

WITH JESUS IN THE WAY OF LIFE
Latvian Hymnal 366, 1-2

The events of the last years have shaken the very foundations of our life. Most of our people have today neither a native country under their feet nor the sky of their own home above their heads. As wanderers we often had to go rough ways in the real meaning of this word. A stanza of a poem expresses best what we, as travelers, have felt and still are feeling:

What's a man without country,
Without father-land and home?
Just a mote and dust,
Under other people's feet.

We often find the words "way" and "traveler" also in the Scripture and religious songs symbolizing the state of man and the path of his life in this world. Different are the ways of man's life. Besides that which does not depend on him there is much that depends on his own choice. The number of those who have chosen to go through the life without Jesus is not small. But the number of those who go through their life with Jesus is not small either. The text which we have chosen for this meditation directs our attention toward men who have chosen Jesus as their companion on their life's way.

Let us consider now 1) The hardships of this way, and then
2) the help which we receive from Jesus in going this way.

1) No man in this world can be completely free of troubles and certain kinds of sufferings. The saying - we are here to suffer - is right in many cases. Particularly, this time is full of sufferings. I would like to speak here in the first

place about the sufferings and hardships of Christian men who go together with Jesus, and not about the sense of sufferings, and their different kinds.

Our Lord Christ says: "In the world ye shall have tribulation, but be of good cheer: I have overcome the world." One who makes his faith to God dependable on whether he will escape the tribulations, sorrows and dangers of this world, will sooner or later be disappointed. So it becomes understandable that in some cases of our life even faithful church attenders and members having gone through great tribulations of body and soul become indifferent toward church or, in the worst cases, even her adversaries. Of course, such cases are comparatively rare. More often tribulations and sorrows have turned men toward God and Christ. But it is not easy to remain faithful in great tribulations. We can see that in the lives even of such great men as David and Job. But there are sorrows in a Christian's life which we might overcome more or less easily. The Gospel tells us about Jesus Who was asleep in the boat at a moment when waves were going to cover the ship. Jesus' peace at such a moment of great danger seems to be incomprehensible to His disciples. They hurry to awaken Him. And Jesus arose, and rebuked the winds and the sea, and there was a great calm. It was a great moment of mercy in the life of the disciples.

But we do not always get what we are praying for. There are instances in the lives of individuals as well as nations when God hesitates to answer our prayers or sends as His answer even new sufferings. Those are the greatest and most incomprehensible difficulties that strike our senses when we go together with Jesus.

Such instances will not be unfamiliar to many of us. I shall mention here only one case, with a Latvian family in Riga. In the times of Bolshevicks the head of the family was instructed by his superior at his working place that he should not attend the church. However, this family continued to attend their church as usual. The strength of faith of this family grew with the increase of oppression. Members of this family fulfilled their daily duties with perfect peace and courage, being convinced that God would prevent all the evils, and would not permit the godless power to rage any longer. This family prayed to God still more sincerely when the mass arrests and deportations began. Yet the tragical fate struck them too in the terrible days of June. It was not easy for any of us to stand fast in faith in such times of tribulation. All of us ought to be prepared for sorrows and trials even going together with Jesus. But, on the other hand, we may reckon also on the greater assistance of Jesus to overcome all hardships.

2) Wonderful and great is the assistance which the disciples received at sea. First - Jesus saved their lives. But Jesus' help does not end with that. We read in the Gospel: "And He saith unto them, why are ye fearful, O ye of little faith? Then He arose, and rebuked the winds and the sea, and there was a great calm." Thus Jesus strengthened also their faith.

The assistance which many of us have received from God, and still are receiving, is not little. All those who have gone in the last years through different dangers, persecutions and sorrows have felt that particularly. The fact that we still are alive has become, to many of us, an incomprehensible miracle. In the lives of some of us He arose quite unaware of us ourselves, awakened by our father or mother. Storms have been rebuked and we have been saved from death and perishing. Our heart has been opened to gratitude, and our lips praise the Lord: "Bless the Lord, O my soul: and all that is within me, bless his holy name."

But Jesus' assistance does not refer only to our secular lives. It does strengthen us in the struggle with sin and evil. It increases our faith so that we are able to overcome this world. Considering all that, we can say that the help

and assistance, which we receive in going together with Jesus, is much greater than the tribulations and trials which are inevitably connected with our way of life. The time which God had appointed for our lives is very serious and important. Of us, the faithful, this time, especially, demands that we watch our faith. We have more of the weak of faith, than of those who could strengthen our faith. Let us be awake and pray! There is one thing especially which we should consider: do we adhere to the strong hands of Jesus with all our strength on the rough sea of our present world or have we released the hands of Jesus? That is the thing on which depends not only our personal future but also the future of our folks and of all mankind. It is a pity that in our midst there still are many who either cannot or will not understand that. Let us consider our way of life. No matter what the future would bring, let us keep together with Jesus with all our strength. That is the safest way to escape, to overcome and to endure.

* * *

Dean Edg. Bergs

THE TRIAL OF CHRISTIAN AND CHURCH

A Christian is continuously on trial. It is caused by his own imperfection and weakness. Evil forces from outside come over him, and try to influence him; powers within himself are awakening to separate him from Christ and His salvation. The church is on trial not only in times of persecutions and threats, but also in times of peace, when she is recognized and honoured... She is in this world led by imperfect men who never are free of human purposes and means that sometimes appear so painful just in times of recognition. Trials, therefore, are found at every period of church history in the life of the individual Christian as well as their communion - the church herself. Here I would like to give only a few examples and testimonies concerning that.

The church was on trial since her beginning and that trial imposed on her membership. One of the first witnesses in this respect is the apostle Paul.

Paul is tested and tempted by his own fleshly weakness. "There was given to me a thorn in the flesh, the messenger of Satan to buffet me, lest I should be exalted above measure" (2 Cor. 12:7). It is touching and encouraging how Paul overcame this ordeal of his life. Thrice he has besought the Lord to deliver him from them (2 Cor. 12:8). Yet he has heard a definite "No." The fleshly sufferings are not taken from him. He must be satisfied with that that he is spiritually pardoned in a high measure, and sent as the apostle of the Lord to re-establish the old world. "For my strength is made perfect in weakness" (2 Cor. 12:9). The divine power and energy, working within Paul, has to reach its highest degree just in such way that it is revealed in the apostle's sickly fleshliness showing the victory of spirit over the matter. Therefore Paul witnesses: "I take pleasure in infirmities, in reproaches, in necessities, in persecutions in distresses for Christ's sake: for when I am weak, then I am strong" (2 Cor. 12:10). The tribulations of this life particularly let the God's given abilities grow and develop. We admire Paul how he overcomes the sickly element of his life with a persistance of a hero and forces always anew the sensual flesh to serve higher aims. How he arises in an unbroken confidence and humble self-denial to God's power and his own work over the fears and sufferings of the fleshly life. That leads us further: in his own sufferings he sees Christ's sufferings. Thus the believer is, in a certain sense, one person with Christ. His afflictions are nothing different from Christ's afflictions which he bears in life and death, and comes now to the apostle united with Christ in spirit and in flesh. "Now I rejoice in my sufferings for you, and fill up that which is behind of the afflictions of Christ in my flesh for His body's sake, which is the church" (Col. 1:24). There was a conviction, since ancient times, that

before the great expected era will come a time of tribulations will arrive, especially for all believers. Paul sees himself as well as the church, as the body of Christ, so closely bound together with Him that he calls his own sufferings and those of the church as the sufferings of Christ Himself. To suffer for His sake, not only believe, is, therefore God's grace (Phil.1:29). Does not Paul, suffering, as God's appointed servant of the church, so much and hard, discharge an always greater part of the previously foreseen suffering? Has not, perhaps, the church , therefore, to suffer less? Does not salvation come thereby nearer and nearer?

But, after all, what is the suffering of the present time compared with the coming glory granted by God. "For I reckon that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us" (Rom. 8:18). Paul has a presentiment of the dawn of the eternal day when the entrance of the perfect children of God shall be opened to us. The mist of the night vanishes before his spiritual eyes. He hears around him countless voices that greet the first rays.

Threefold is Paul's experience in trial:

1) God's strength is made perfect in his weakness.
2) He is united with Christ in his sufferings. He suffers in behalf of the church. His afflictions are Christ's afflictions.
3) Sight in eternity shows him how unimportant are his sufferings.

And now we come to another disciple of Christ, who has been in a great trial. It is the reformer Martin Luther. In the year 1519 Luther has written to his landlord the Prince Friedrich the ise an article for his comfort and spiritual strenthening. That was still before his official break off with the pope, before his main reformation writings of 1520, the burning of the damnation letter at Elster's gate in Wittenberg, before Worms and Wartburg. In the time between the death of the Emperor Maximilian and the election of Carl the Fifth the Prince of the Province had to undertake all the load of government. Different excitements and hardships before and after the elections have severely affected the health of the 56 year old man. After the return to his residence in Torgau he became seriously ill, and one was afraid in the court about his life. Under such circumstances the chaplain of the court Dr. Georg Spalatin asked Luther to write the above mentioned letter of comfort.

Luther was not yet then in the great struggle for the truth of the Christian faith, or, perhaps, was just in the beginning of it. But in the monastery he had undergone a terrible struggle of soul so that he was capable now to write down such an article to his Land-Father. And so he followed the summons. Surely nobody else has had such a fight for God's grace. The description of the real evil is in some respect the description of the author's own struggle at the monastery. Mercifully God conceals the real evil within us - otherwise we should perish. However, there are some whom God lets taste that. It is said, concerning them: "Jehovah killeth and maketh alive: He bringeth down to Sheol, and bringeth up." (1 Sam.2:6). Now we understand how awful hard those who have been destined to see their own calamity are fighting against themselves. The sufferings of this life seem to them little in comparison with the ordeals of the hell which come over them. Job, therefore, regards the human life as a constant trial. Such is our life: not for a moment can we be sure of our good intentions. Since Luther himself has suffered so deeply he knew the human suffering very well and could strengthen others in their affliction. He sees in the sufferings of his land-father the sufferings of Christ Himself, and hears His voice saying: "Behold, here I am lying ill." He who suffers

such evils as for instance diseases is Christ, our Lord and Saviour Himself in Whom we live. Said He: "Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it uhto me" (Matt. 25:40). Luther recognizes that he, together with all the other subjects of his land-prince, has to suffer with him as a member of the body suffers with its head.

The knowledge alone, says Luther, that there is somebody who suffers with you, gives you strength, though only the Scripture can give the real strength. The word of God converts our soul and lets us think and ponder about other things. Already the human word has a power that can transform ones life. But only the word of God makes free, converts and rejoices completely.

Ungrateful chatterboxes assure us that there is more suffering than good in life. One who sees the reality of life is free of illusions, but also free of inferiority complexes. After great losses says Job: "What? Shall we receive good from the hand of God, and shall we not receive evil?" (Job 2:10). Indeed, a golden word and great encouragement in trial! All men have worldly goods, but Christians have the better and higher ones, namely - faith in Christ which we carry within us.

Our enemies prepare trials for us too. The higher one stands the more one is submitted to the denunciations and attacks of ones adversaries. But one experiences and acknowledges in all these things the help of God. Should we then be surprised when a single trial touches us? We have pity with the people when we look at their hardships. If they are submitted to the same evils as we then their situation is much worse because they stand outside of that spiritual community within which we live. Their misfortunes appears to the Christian and God-fearing soul so shocking that it will even forget its own calamity. From such a love come prayers, like Christ's prayers, for all the wicked and evil enemies. The great abyss arouses pity and compassion, let one forget ones own failure, but only when there is a living love of God within us.

Shortly: to see in the suffering of the neighbour the suffering of Christ: to suffer as a member together with the head: to get strength from the Scripture, and from the faith in Christ as that one treasure which no one can take from us: to acknowledge with a loving heart the hopeless suffering of enemies, and to pray to God for them.

Latvian Hymnal 390, 5

* * *

Janis Vilcins

A LIFE IN ACCORDANCE WITH GOD'S WILL

"Nearer, my God, to Thee, Nearer to Thee;
E!en though it be a cross that raiseth me,
Still, all my song shall be,
Nearer, my God, to Thee,
Nearer my God, to Thee, Nearer to Thee."

In the critical moments of our life, especially in danger and difficulties - we all have sought and wished to feel the nearness of God. Is it possible, however, to come to the conclusion, that this wish of getting nearer to God has made and makes roots in our life? Are there any signs which would show, that this wish is turning in vigorous emotions, filling men with a new spirit and as a victorious force, directing them toward the life in accordance with God's will? -

We declare our belief in God if only in services; as a matter of fact our

faith, however, is more in words than in constant emotions, connected with mind and will. We beseech help and blessings from God and Christ and for the most part our emotions are true in those moments. Is there, however, in us a deep, undoubting reliability and faith in God which would take for granted that "with God nothing shall be impossible" (St. Luke 1:37) and through which we could say to Christ "I will follow Thee whithersoever thou goest" (St. Luke 5:57)? We readily refer to God as the last arbitrator. Do we feel, however, and do we want to feel the permanent, real presence of God? Do we accept him as the center for everything, as the cause of all existence and activity, as the well of goodness, as the donor of security and peace, as the remover of suffering and the establisher of truth? Do we bring our problems to Him, do we leave them for His decision, are we ready to give up our human opinion in favour of His will, though "Thy will be done..." we say so often?

The problems, which are familiar to us and in which we are interested, occupy all our mind. We consider them, we talk about them, we live in their encirclement, trying to comprehend and understand them better and better. However, the problems concerning our faith we touch only once in a while as if passing by. They are considered as "too heavy and serious." They- it is believed - have no connection with our daily interests - job, society, home, as well as the problems of the future of the nation and the common social life. In short - our indifference toward these problems is remarkable. There will be few for whom "the word of God is quick, and powerful, and sharper than any two-edged sword, piercing even to the dividing asunder of soul and spirit, and of the joints and marrow, and - a discerner of the thoughts and intents of the heart." (Hebrews 4:12).

We are endeavouring to attend services - where such opportunity is available - (though sometimes in order to meet our countrymen) and that is something which delights one. There is only one thing - what good have we had from the service and - how much have we taken home from the service which would bring us nearer to God, which would cause us to tarry longer with Christ and which would influence our behaviour in our family, in the society and toward ourselves. Once in a while we discuss the pastor's sermon, we are delighted about the message; while listening we have experienced a certain emotional excitement, we have made as if an approach toward God, but all that disappears soon, leaving place for "the practical comprehension of the realistic life."

Now, when the material values are available again and the situation is different than before, when there was no worry about the mastering of materialism, because of lack of those values - we Latvians also have started a full speed drive in this direction. Giving way to materialism in order to be bound by its imaginary advantages, we hope to gather new values as substitutes for the lost ones to perfect and to justify our life in this period. One can see - and clear enough - symptoms which show that the materialistic interests in their different appearances occupy our thoughts and bind our emotions, and becomes an impulse that determines and directs our life. Depending on the possiblities to satisfy this impulse we perceive the value of our life and - judge about the value of the life of others. However, can such an aspect bring us nearer to God? Is it the right way by which our people and each individual will come to lasting prosperity in this world and also draw near to the gates of the eternal life? No. It is not the right way. Christ says: "But seek ye first the Kingdom of God, and his righteousness; and all these things (which are necessary for the physical existence) shall be added unto you" (St.Matt. 6:33).

The regard and realization of the teachings of Christ in general and thus also this part ensue from man's regeneration for a new life (St. Jonh 3), namely a life in the secular period of which has been set up different relations among men and

social norms different from those which now are in vogue. Otherwise our wish to come nearer to God won't come out of the boundaries of the feelings which are transitory and which have bound us only for a short while - it won't become a reality which determines the life.

The belief in God and the remission of sins and errors man receives as God's grace, through Jesus Christ. However, it is not said by that, that man himself has nothing to do by means of his mind and will. "Brethren, I count not myself to have apprehended: but this one thing I do forgetting those things which are behind, and reaching forth unto those things which are before I press toward the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus," writes St. Paul in his letter to Philippians (3:13;14). Wanting truly to draw nearer to God, to live in accordance with God's will, let us refer those words of Paul also to ourselves. Let us fight for God and Christ first in - and with ourselves. But let us fight for that in others also: in our family, in the nearest society, in all men. Let us fight for Christianity, for its activization - openly, universally and consequential. Guided by God's Spirit we should invite and help each other - and every one - toward regeneration in Christ, to a new life. This new life should be characterized and should be shown impressive in all its versatility and magnificence - for like that it is - confronting it with the imperfection and swamp of the present life. It should be started if only by a small group by its example convincing and inspiring others - especially the youth.

We can expect it from the Latvian pastor first and following him from the parish workers and Church members likewise. The congregations, however, should become true and living wells of Christ's teachings. They should become the most effective forces in its realization. That is the only way to overcome the tragic complications of our era and to reach the prosperity for which we are longing as well as peace and good will on earth - - through the life according to God's will.

* * *

Pastor Osv. Gulbis

THE SERMON OF AN ARTIST.

Our knowledge is restricted: this and that we know, and this and that we do not know. We shall never know all. But we should know one: we are rich. A Christian is the richest person in the world, the heir of God Himself (Rom.8:17). Let us mention only faith, hope and charity. Those are enormous values. With faith alone, says Christ, and even then, if it were as tiny as a grain of mustard seed - mountains can be removed. (Matt.17:20). Hope, says Paul, makes not ashamed (Rom.5:5), and to charity even a song of glory has been sung (I Cor. 13). Then why do we grieve so often at our poverty? In that case what has happened to our hope? Where is our faith and charity?

Faith, says Paul, comes from preaching (Rom.10:17), and, struggling with this very question,asks: "Has it not been preached?" - answering immediately: "And how!" Of course, the incredulity and faint-heartedness of our days, have the same causes they had in the time of Christ and of Paul, namely the causes which are hidden in the nature of each individual. However, one of the faults could be, that in the practice of preaching, always walking the same way, comparatively little of the new way is sought.

A pleasant exception in this matter is artist Ansis Berzins. It is not just because no one before him would have gone the same way, but because he belongs to the very few, and besides, he is not exchangeable with either one of his predeces-

sors or with his eventual contemporaries. Ansis Berzins speaks to his era and in his own "language".

Born on January 31, 1913 in Riga, an architect, the son of professor Ludis Berzins - for many years he has walked in his father's foot-steps: the Gospel must be preached! But how? Though not having worn the robe even once and not having been once in the pulpit, yet he has written many wonderful sermons - in lines, in Indian ink, in so called black and white writing. Besides constructive works and works in fresco, he has tried out his strength in glass painting, wood-carving and mosaic, already since his 16th year has illustrated magazines, news-papers and books. Now, it seems, he has decided to stay by the Indian ink technique and - the Bible.

In his chosen way, as already said, Ansis Berzins is not the first one. To mention only the great illustrators of the Scripture in the reformation era Duerer and Holbein in Germany and later William Blake in England, not to forget the latter's countryman Hogarth, Spaniard Goya, Frenchman Doumier, German Grosz, American Marsh and others. But those are great and few names. In our times we might find quite a number artists, who have made some altar paintings or drawn illustrations for the Bible stories, but it is doubtful if there would be many, who, for their life's work would have chosen (and with all the strength of the talent of an artist!) the preaching of Christ's Gospel, thus, only with other means, continuing the work of Luther - translating the Bible for the folk. In this case artist Ansis Berzins had to meet with the characteristic hardships of the 20th century. The work, he begun in 1937, has gone astray, though it has been started from anew in the camp in Germany. Besides, the talent of Ansis Berzins luckily unites with a true humbleness of Paul: all what I have achieved is not complete. This nature of his character is expressed also in his drawings. Those are not events of the Bible which have been described. They are not illustrations, in the ordinary meaning of the word. The artist does not strive to show the persons acting in the story in the given situation, but staying humbly aside, emphasizes one or another, seemingly unimportant trifle, thus often stopping the reader of the Bible (for him and none other those illustrations are meant) at the passages, where otherwise the reader usually would have skipped over. In this matter the artist has chosen the hard, but blessed task, not to stay with the word but the spirit. The illustrations of chapters 14 and 19 of John as well as chapter 16 of Matthews, more or less known to the Latvian reader, seems to be characteristic. The limited space for this article, unfortunately, does not allow their detailed analyses. About the drawing of the head of Majas Draugs alone could be written an article.

The artist, who by the way, has given to the disposal of Majas Draugs two dozen of his drawings, at present is working with the Alexander film company in Colorado Springs, Colorado. Although he has been able to work on it only in his spare time, so far the work of illustrating the Bible has been already advanced to the Paul's letters. For the illustration of the rest of the books of the New Testament, in the artist's opinion, one or two years would be yet necessary. After that the artist has in mind to start with the Old Testament.

From the so far accomplished work, only a part have been published. The Gospels, the Acts and the Book of Revelation have been published in Europe. The rest still is awaiting a publisher.

May God smooth the way to his Word as well as to the servant of His Word.

* * *

The same sled is at the door for you also! That is a saying in a fairy-tale, where a man places his old father into a sled and drives him to the woods. Where could one find a better place for such an old chap? - Now it is peace at home. There is no one at the fire-place who would cough, neither would ask bread. One day, however, that man sees: his small boy is working hard with his drawing-knife. "Now, what are you doing there?" asks the man smiling. - "A sled." - "Well, well," says the man pleased. "And what will you do with the sled?" - Simulant! Surely he knows for what purpose boys use sleds. On sleds they slide down the hills - quick as the lightning. This time, however, there is quite a different answer: "When you will be old, I will place you on this sled and I will drive you to the woods - just as you have done with my grandfather."

The same sled is at the door for you also! That is a saying, worth remembering. There is only one trouble: we very seldom remember it when placing others on that fancy sled. Generally we remember this saying when we ourselves have been placed on it. - So it happened also to Jacob, called Israel. His sons put him in the same sled where once he had put his father Isaac. And for what reason? A very small one. For the sake of a coat of many colors. Yet, does a wicked man need a satisfactory reason for doing evil? And the sons of Jacob were evil. However, - not all of them. Benjamin, the youngest, was under-aged and Joseph was quite different. But there he is coming...

- - -

"Where could they disappear?" thinks Joseph, looking around. "Have they gone across the river to the ravine or behind the edge of the woods?" His basket, which - in order to give rest to his hands - he carried by turns in one hand and then the other - he puts in the grass. He draws together his belt and pulls his coat up a little more. He turns around admiring himself, and says to himself: "Fine material, but the coat itself is a little too long. It bothers you when walking." He looks once more around: a pasture, hills and valleys, groves, further the ravine and the woods. Beautiful. But no man. What to do? To return and simply to say: I did not find? - This is not the first time, that his brothers make fun of him in one way or another. Well, then they should be left without their lunch. Father won't be angry.

When this decision is almost made and Joseph bends down after his basket, in order to return, a neighbour, who has drawn near in the meantime - frustrates his decision. Having said good morning, he asks what Joseph is looking for.
"I am looking for my brothers," Joseph replies. "I am bringing them their lunch, but I can't find'em. Probably they're playing a bad hide-and-seek."
"Behind the hill, there they are" the neighbour smiles. "All the time they are looking at you and laughing - how you are turning and how you are bowing. Your coat, however, is beautiful. My word!"
"It is my father's present," says Joseph and flushes.

- - -

Yes, Joseph's brothers saw him already a good while ago. "Look, there the dreamer comes! one exclaimed and at the same moment all ten of them crouched down in the grass as partridges.
"He does'nt see! He won't find!" - whispers one.
"He'll go to his father with his lament again", another answers also whispering. But look how he turns exactly like a peacock. Well, well - he surely has even the same decoration. Oh brother! We can't even dream about such a splendour!"
"Well," says another one "we seem to be pretty much under the level in dreaming. Shepherds! Obscure! Joseph, however, - his lordship. And as the rule - the lords are the dreamers, not the servants... But do you know the latest news?"
"What news?" the brothers are asking in chorus. "Nothing else than one more dream.

His Lordship has seen a new dream. But Judah should tell. He's got an imitators talent." And Judah starts: "My dear brothers! What a wonderful dream I have dreamed. We, the brothers, were binding sheaves in the field..."

"Ha, ha, ha - we, the brothers" a sudden laugh interrupts the teller. "Exactly Joseph is that one, who works hard. That's for sure. Always with the others, always the first one of all. I mean - in work. That's exactly the reason why he has such a coat - long and of many colors. That's the best dress for an excellent worker!"

"Wait a minute," says Judah. "Don't interrupt me. - We, the brothers were binding sheaves in the field. You at the bottom, I - on the top of a hill. Your sheaves - underneath, mine - on the top of the hill. My sheaf - higher than yours. Your sheaves made obeisance to my sheaf... Don't you understand?" Judah explains, "the sheaves - they are we. We shall make obeisance to him. My word! That guy makes me sick. Say, how would it be - if we had peacock hunting today. To our father we might say: an evil beast had devoured him!

"No, brothers, don't do that," Reuben interferes, raising himself in order to go after a separated sheep. "Let us rather put him into this pit. Why will you start a bloodshed?"

Reuben is the oldest of the brothers. He knows that father will blame him first. Besides, Reuben has already his plan: when the boy will be cast into the pit then he will, later, rescue him somehow...

When Joseph has come nearer Judah grasps him at the edge of his garment, throws him down, and all the band of the brothers jump on him as crows on a chicken. After a short while Joseph's gay-colored coat was torn off, and he himself cast into the pit. On the battlefield there remain only their rolls of bread littered all over the place like torn out feathers.

Joseph is crying and menacing in the pit, but nobody listens to him. The brothers are busy trying on his coat.

Says one: "It's mine. My own has grown short already."

"But mine has already holes!" shouts another, stretching out his hand after Joseph's coat.

"No," decides Judah finally, pulling the coat out of his brothers hands and throwing it on the ground. "We don't do that!" Father won't believe us if we shall take the coat. But look, look, who is coming there!...

Brothers, with cakes in hands, run to Judah and look: Ishmaelites, of course, Ishmaelites! Servants are leading their camels loaded with merchandise. The masters - on splendid horses. Merchants. Rich people. You can get with them all you want, beginning with needle and thread and ending with a slave girl or boy. And you can sell them all. Merchants of slaves.

Their cakes are forgotten. The brothers are looking as in enchantment. Such a sight one can not see every day. But what - if the Ishmaelites will see what has happened and will spread out an evil report? strikes ones mind. "It's better to disappear" think the others, too, and look for a way how to run away.

But Judah is the right man again. "Fools," he says, "where are you running? We even can make money. Let's sell that dreamer to the Ishmaelites! Believe me: not a cock will cry after him."

When Reuben comes back, quite out of breath, having persueded a wicked sheep, all is already settled. The pit is empty and in Judah's hand there are twenty pieces of silver. What is left, namely to soak the gay-coloured coat in the blood of a goat - is merely a trifle: "Isn't this the garment of thy son? We have found it on the field. Probably an evil beast has tornhim to pieces..."

Yes, now there was the time for Jacob to sit down in the same sled where many years ago he had seated his father Isaac. Just as he once deceived and hurt his father so now his own sons deceived and hurt him. All the day through he walked dark and taciturn. Of what had he spoken? Of his dreams?! That was not the heavenly ladder anymore. That was a band of wolves which always persecuted him having hung out their red tongues and showing their white long teeth. The worst was - and that he could not tell to anyone - these wolves sometimes had the faces of his own sons. One was

The coat of many colors. (Cont'd)

just like Reuben, and the other like Judah. - Banjamin was his only one, his darling. But will not these blood-thirsty wolves tear in pieces also this lamb?

* * *

THE ADDRESSES OF THE LATVIAN PASTORS IN AMERICA (continuation).

* * *

DO YOU WISH IT?

In 1950 the N.L.C. has sent the monthly "Majas Draugs" to all Latvian immirants, wishing to strengthen them with God's word in the hardships of a new life's beginner as well as to offer them possible information in order to avoid the one or the other mistake.

The Archbishop Dr. T. Grinbergs, several Latvian pastors and laymen have participated with articles. One can conclude from the many letters of gratitude that the monthly is desirabld, still more - necessary. Many testify that the paper has strengthened them in sad moment. Many others say that the paper is their only bond with the Lutheran Church. Again many have expressed their sincere desire to receive the monthly also this year. But from the most part of the readers we still have no answer. Is your taciturnity to be regarded as unwillingness to have it? The issuing of the monthly is, of course, connected with high expenses. Therefore also a subscription rate of $ 1.50 per year for the monthly has been fixed, assuming that the material conditions of most of the immigrants have been stabilized so far that they could be able to contribute. But if in case you could not do it, let us know that your wish is to have the paper. Anyway - the very limited possibilities should not discourage the old and sick ones. They may continue to receive the paper. The monthly is hot an edition of profit, but is meant for spiritual assistance.

Some are still questioning: How to subscribe for the paper? Merely fill out the attached subscription blank (mentioning your name, Mr. or Mrs. or Miss, full address) enclosing Postal Money Order, or simply $1.50 in cash. Address the letter to: Division of American Missions, N.L.C., Attention Latvian Paper, 327 So. La Salle Str., Chicago 4, Illinois.

If we shall not receive from you any answer then this number might be the last we send to you.

* * *

Pastor E. Kiploks

THE LUTHERAN CHURCH IN AMERICA.

II. The Lutherans Start To Organize.

(This article should appear after "The Trial of Christian and Church" on page 6)

For the development of the Lutheran Church in America the colonization territory to the West of the Delaware River was of much significance. Charles II, the king of England, had given that territory as a fief to the energetic Quaker William Penn. The latter had done different favours to the king in the New World and had observed the imperfections of the colonial government of that time. After the death of his father, Admiral Penn, the king repaid his debts of 16,000 pounds,

which he owed to the deceased, by giving a piece of land where Penn junior realized his plans. Though he thought about the oppressed Quakers first, beind a far-seeing organized he declared full religious freedom and democratic administration in the new colony. He endeavoured to raise the prosperity of the land and to get new immigrants by all means. On his behalf special agents spread in Europe the prospects about the great possibilities and freedom in the new land. For the wooded land he had chosen an adequate name - Sylvania, the king, however, paying tribute to his admiral, named it Pennsylvania.

Although the immigrants of Pennsylvania came from different nationalities and denominations, Lutherans had a realitively greater roll. Most of the Pennsylvania Lutherans were Germans. They arrived in the last quarter of the 17 century and settled in the neighbourhood of Philadelphia (Brotherly Love). The establisher of this city was Penn. Its Greek name should express the harmony of the brotherly love of the inhabitants of the new land. The new city left New York behind in a very short time and until the 19 century was the leading city in America.

In the beginning of the 18th century Germans from Hanover settled in Pensylvania. In 1703 pastor DaniellFalckner established the first German Lutheran congregation in New Hanover. Falckner's brother Justus also was a minister. He was concerned about other German and Dutch immigrants, in New York and vicinity. The historians pay tribute to praise him as a diligent and wise organizer.

Because of the religious persecutions in their homeland the number of Germans increased in America. The Catholics oppressed the Protestants in Pfalz. They tried to rescue their lives by immigration. In 1708 in the neighbourhood of New York the first group from Pfalz arrived, led by pastor Joshua Kocherthal. In the following years about 4000 more arrived. When the Archbishop of Zalzburg, Firmian, expelled from his land the non-catholics in 1731, a certain part of them sought shelter in America. They were accepted in Georgia. 1,200 Zalzburgers and after a certain time other immigrants from Wirtemberg settled down there. The active professor Franke in Halle took charge of the spiritual care of the immigrants. He sent two of his pupils to Georgia.

The task for the few pastors, however, was too heavy. In a period of about 100 years the number of Germans in the New World had increased up to 200,000. Most of them were Lutherans. The conditions that made difficult the spiritual care were the same which hinder the spiritual care of Latvians: the immigrants struggling hard for their existence were spread out in a wide territory from Georgia in the South up to New York in the North. Besides that, among the German immigrants there was no unity and organization. The immigrants came from churches in different areas of Germany. Everybody kept his traditions and everybody had interests of his own. Preachers of different sects and, adventurers, declaring themselves ministers were active among them. The neglected spiritual work was noticed by the English Methodist leaders and the Bohemian Brothers. The immigrants asked for help from the English government and from professor Franke of Halle. The king of England George II was from Hannover and the pastor of his court was a Lutheran. Professor Franke for his own part was the most active Church worker of his time and paid special attention to the missions and to the places where the spiritual care was neglected. Let us remember also his and his pupils' care of the education of our nation and of the deeper understanding of Christianity. In 1741 the leader of the Bohemian Brothers Zinzendorf arrived in America and stayed here for more than one year. He visited all the German colonies and made effort to unify them under his leadership. Franke was stimulated by that voyage to hurry up the sending of a pastor there.

(To be continued)

* * *

Published by National Lutheran Council for the spiritual care of Latvians in America.

(To be continued)